

DANICA.

Katolišk cerkven list.

N° 9.

V četrtek 26. svečana 1852.

Tecaj 7.

Venece

na grob Valentina Volka, bogoslovca II. leta, ki je 16. t. m. v Gospodu zaspal.

...*Placita enim erat Deo anima illius, propter hoc properavit educere illum de medio iniquitatum.* Sap. 4. 11.

Cvetlice ljubeznjivo

Vertnar je večni vsjal
Na drago svojo njivo,
Jo sebi sam odbral.

Ves čas lepo cvetela

Le Stvarniku je v čast,
Prot njemu je duhtela,
Ki bitje da in rast.

Vsim rožcam je v lepoto

Nje ljubi cvetik bil;
Nad njeno se miloto
Sam Bog je veselil.

De zima bi nemila

Ne vzela je nikdar,
Ne slana zamorila,
Ne zlomil je vihar:

Utergati, prenesti

V kraj večne vigredi*),
U venci nebeški vplesti
Jo serafu veli.

In angel z neba šine,

Poslan po mladi cvet,
Ga iz grenkih solz doline
Prenese v bolji svet.

Ga nese nad visave

Med kerubov verste,
De v vencu večne slave
Naj vekomaj cvetè.

B.

Beseda Slovincam.

Krajnsko ima per poldrugim milionu prebivavcov samo dva gimnazija, dvojje latinske šole, v Ljubljani in v Novim mestu. Zdaj je na tem, de bo Novomeski gimnazij ali se dve soli perdobil, de jih bo imel osem, ali pa bo od teh 6, ki jih ima, se dve zgubil, de nu samo 4 revne ostanejo; — kakor bodo Krajnci in sploh Slovenci hotli. De bi to znižanje Novomeskiga gimnazija bilo v duhovnim in telesnim oziru v škodo, in bi deželi v slabo čast služilo, vsak lahko razvidi, ki kolikaj uma ima.

Torej Nj. milost visokočastitljivi knez in škof v obilni skerblijivosti za blagor svojih vernih v razpisu od 20. sečna t. l. častito duhovstvo in vse podložne z očetovskim glasam vabijo, de naj k povzdigi te domače naprave pripomorejo in tudi pri družih po okolišinah pomoči išejo.

Opomnijo Nj. milost, kako veselo v resnici je bilo za našo deželo skoz delj časa, de iz njenih šolskih mladenčev jih ni bilo le samo dosti za potrebo domačiga duhovstva, temuč de je naša domovina z njimi tudi drugim bližnjim škofijam pripomogla, de je njih ne malo število celo nesrečnim divjakam v nar daljniši strani svetá poslala ko vredne evangelijske oznanovavce, in de se poslednjič tudi za očitne deželske službe spretnih in zurjenih domačinov ni ravno pogrešalo. De se je pa od 1848. leta to veselo upanje za prihodnost zlo skalilo, de je pertisk v latinske šole, kjer je mogel poprej spodnji red zavoljo množice celo v dvojje učiliše razjeljen biti, iz raznih vzrokov zlo perjenjal, in de dva naj zgornja razreda že nekaj let sem ne dajeta po 20 novincov za vsaciga čveterih razdelkov desete šole ali bogoznanskiga učiliša, kakor je ravno zdaj le 58 namesto 80 desetošolcov v vsih štirih ločinah (v četrtem letu le samo 7 namesto 20). De se vse lahko že letas zgodi, de ktero spraznjeno duhovsko mesto ne bo moglo s potrebnim duhovnam biti prevedeno.

Ako se zraven tega še pomisli, kako deleč od Metlike in družih Dolenskih krajev je v Ljubljano; kako marsikteri mladenči v Novim mestu in okoli, desiravno revni, bi zamogli vender v viksi latinske šole hoditi, ako bi jih doma imeli; in po tem, kolike zavere se staršem od vsih strani zmiram hujsi kažejo, kateri bi radi svoje sinove dajali dalje šolati: kdo bi saj dveh celih gimnazijev naši deželi ne prvošil, s čimur bi se vender mnogim staršem v nekterih rečeh perljajšalo, kateri želè svoje sine v viksi šole dajati? Oče mora v gotovim denaru plačati od sina, stanovanje, živež (kar zlasti veliko znese, ako se zavoljo daljine ne more od doma kej perpeljati), ponavljavca (inštruktorja), bukve, ki niso ravno dober kup, svečavo in perilo, potlej čedno obleko tegniti, — in k vsimu temu pride po novi naredbi pa se za njih večji del tudi učilnina ali šolski denar. Ako se z vsim tem spravná mnoga, ne ravno kajžarska, ampak kmetiska hiša, ki včasih cela ne premore krajcarja, pač de pa pol kope čverstih jasnoglavcov za učenje, res ni kej veselo, de se to le težko doseči zamore. Tolazljivo za ondotne starše bi bil gimnazij na Dolenskim tudi za to, ker bi imel oče svojiga sinka v mejstu, kamor saj vsake kvatre, ako ne večkrat,

*) Spomlad.

pride, in bi se lahko prepričal, kako je z njegovim vedenjem in učenjem. Slovenskim staršem, ki imajo še dobro vero, je vse na tem ležeče, da bi njih sinovi ne zašli v nevarne derhali, da bi ne persli ob vero, in lepo vedenje in življenje, kar je po večih mestih zlasti nevarno, in še posebno, ako so otroci delež od staršev, kateri marsikterokrat od njih vse dobro in nar boljši mislijo, dokler se, ko so od njih že do kosti ogoljeni, nasprotniga prepričajo.

Ministerstvo viksi gimnazij v Novim mestu per-pusti, ali napraviti ga Krajnci sami morajo, ter preskerbeti prostor, učilnih pomočkov in učenikov iz franciskanskega reda.

Pripravnih učenikov, in nekaj naravoznanske priprave so prečastiti O. provincial todniga frančiškanskega okroga obljubili; mala novomeška srenja sama da 3000 gold., pol v gotovini, polovico v delu in delni tvarini; Nj. milost knez in škof pa velikodušni dar 1000 gold.; vender bi manjkalo še nad 9000 gold.; da bi se mogle prebivališa in druge potrebne reči perpraviti in napraviti.

Ta znesik tedaj se mora skupaj spraviti, da bo Krajnska dežela saj dva poštena gimnazija imela. To je sicer v teh hudih časih nekoliko težavno, pa je potrebno, in ako se zdaj zamudi, se ne ve, če bi se potlej kterikrat več doseglo, ali nobenkrat ne. Ako se toliko spravi, da na vsaciga človeka v deželi pride 1 krajcar, bo zlo dosti. Krajnci in drugi Slovenci so raztreseni sem ter tje po cesarstvu, nekteri je sam Dolenc, nekteri v kaki zavezji z Novim mestom, je morebiti ondi v šolah bil; — ako bi pa tudi nič enaciga ne bilo, naj se vender spomni svoje domovine zdaj ko ima perložnost, svoje rodoljubje skazati, ter naj dobroserčno pripomore postaviti spominik, kateri se ne razleti kakor leseni, ne spersteni kakor kamneni. Vredništvo.

Pastirski list.

(Dalje.)

Pravi katoliški kristjan pa samo z natanknim znanjem evangelijskih resnic ni zadovoljin, ker se spomni besedi sv. aposteljna: „Ne poslušavci postave so pravični pred Bogom, temuč spolnovavci postave bodo opravičeni.“ (Pav. do Rimljanov II. 13.); on bo tedej svojo terdno vero v vsim svojim djanji razodeval ter zapovedi cerkve zvesto spolnoval; bo praznike in nedelje posvečeval, z gorečnostjo tudi doma večkrat molil, v zakramentu sv. pokore odpušenja svojih grehov in v zakramentu sv. rešnjiga Telesa gnade in moči večkrat v letu iskal, ter zapovedane poste zvesto deržal in scer v vsih rečeh se Cerkvi podvergel.

Zapovedani prazniki, ktere čez leto obhajamo, nam v živo vse pred oči postavijo, kar je Bog za naše odrešenje storil in še dela: kako je skoz 4000 let človeški rod perpravljaj na prihod obljubljeniga Odrešenika, kako je Sin božji, kadar se je dopolnil čas obljube, rojen bil od Marije de-vice, kako je bil kakor Odrešenik sveta častitljivo razglašen judam in nevernikom, kako je skoz tri leta kraljestvo božje oznanoval in uterdoval, kako je s smertjo na križi svoj rešivim dar za človeštvo dokončal, kako je z veličastnim vstajenjem premagal smert, ter povzdignjen bil na desnico svojiga Očeta in od ondot sv. Duha poslal; kako je, kakor nam praznik sv. rešnjiga Telesa glasno oznanuje, še zdej v sredi med nami, in se zmirej spol-

nuje obljuba: „Glejte, jest ostanem per vas vse dni do konca sveta;“ kako po opravitstvu svoje cerkve skoz vse čase do zadnjiga dne vse opravičuje in posvečuje, kateri po zveličanji hrepenē. Prazniki presv. Device Marije in družih Svetnikov še posebej kažejo čuda gnade božje, ktera slabost-nimu človeku, ki je le prah in pepel, tako moč dati zamore, da se k svetosti povzdigne, ktera nebeško krono perdobi. Kdor praznike, ktere cerkev tudi z lepimi duhovnimi opravili poveličuje, v pravim duhu obhaja, se bo gotovo tudi v kersanskim življenji bolj in bolj uterdil.

Bog je pa tudi sam postavil dal in v kamnitno tablo s svojim perstam jo zapisal, da ima sedmi dan njemu posvečen biti. „Sedmi dan je praznik Gospoda tvojiga Boga: tisti dan ne smeš delati, ne ti, ne tvoj sin, ne tvoja hči, ne tvoj hlapec, ne tvoja dekla, ne tvoja živina, ne ptujic, kateri je znotraj tvojih vrat.“ (II. Moz. 20, 10.) Se li ne spodobi, da človek, kateri je za Boga in za nebesa vstvarjen, en dan v tednu v to odloči, da se prosto k Bogu povzdigne in svoje misli bolj goreče na večne dari oberne, in tedaj tudi od dela jenja? Nikar se ne motite, da bi rekli: ako ne delamo v nedeljo, nam ni moč vsiga opravičiti in potrebniga življenja si perslužiti. Poslušajte, kaj Bog kliče po preroku Jeremii: „Ohranite svoje duše in nikar ne nosite ob sabotah butar (domū), nikar jih iz njih hiše ne spravljajte, in nič nikar ne delajte. Če me pa ne bote poslušali, bom oginj peržgal, in bom pokončal Jeruzalemske hiše in ne bo ugasnil.“ S tako ojstrostjo Bog posvečevanje svojiga dneva za-terduje; zato ne mislite, da bote od dela v nedeljah in praznikih kej sadū imeli; Bog bo svoj žegen vam odtegnil, in še dobiček šestih dni vam bo pod rokami zginil. Perdero vode, in posujejo travnike, pride huda ura in konča žitno polje, vstane oginj in požge pohištvo, pride bolezn in umori vam živino, delate na preterganje noč in dan, in vender denarnice prazne ostanejo. Ali niste že dostikrat sami čutili, kako se vam obnečastenje nedelj in praznikov povračuje? Glejte, v nedeljo nakladate in razkladate, v nedeljo z vozam greste od doma, v nedeljo pridete nazaj, se veliko ubijate po cestah; vender od vsiga tega terpeža ni kej hraniti; ako pa ravno kdej kej maliga pridobite, se zamorete kmalo prepričati, da nima teka; se že ta ali una reč per hiši začne kaziti, in sad vsiga truda je zgubljen. Sej Bog, kateri nas je zase ustvaril in nas ljubi, ne more perpustiti, da bi nanj pozabili in mu dolžne časti ne skazovali.

Še bolj pa me globoko v serce vselej zaboli, ko slišim, da se semtertje ravno ob nedeljah in praznikih po pivnicah, plesiših, igrališih in drugih takih krajih Bog hudo zali, in se dostikrat o Gospodovih dnevih nar veči nespodobnosti godē, zavoljo kterih Bog cele družine, cele vasi in soseske ojestro kaznuje. Z žalostjo tudi spomnim, da je v mnogih farah ob Gospodovih dnevih nar več tistiga gerdiga ponočevanja, iz kteriga toliko velikih pre-greh, toliko nesreč in toliko sramote za našo celo deželo izhaja.

Mladenči, kateri se temu vdajo, vsi nekako obdivjajo, da skor nobene dovzetnosti za dušne in božje reči več nimajo, vse blage čutila zgubē iz serca, da jih ravno tako malo glas duhovniga pa-stirja kakor svarjenje očetovo ali materna mila prošnja gine; sirovost, samopašnost in prederznost se

v vsim njih djanji kaže. Iz tega pa pridejo vsaktere nesramnosti in razuzjdanosti, gerde kletve in prepiri, hudi pretepi in — ubojev toliko, de si pravi ljudoljub od sramote mora obraz zakriti, ko v vsakoletnih naznanilih veliko število ubojev v domači deželi bere. Ljubeznjivi moji! poslušajte glas svojiga višiga pastirja, kateri skerbi in se boji za vaše zveličanje: služite svojimu neumerjočimu duhu, ne pa poželivimu mesu, ako bote v mesu sejali, bote od mesa pogubljenje želi. Bojte se pravičniga serda božjiga, sej vas skušnja že uči, koliko jih je v takih nesramnih bojih naglo, neprevideno, nesrečno smert storilo: Bog se ne da zasmehovati, in svoje časti o njemu posvečenih dnevih si ne da kratiti.

Če pa vsim vernim z nar veči skerblijivostjo pastirske ljubezni posvečevanje nedelj in praznikov perporočam, s tem nikakor nočem reči, de bi ne bilo veliko na tem ležeče za večno življenje, kako delavnike dopernesete. Pravi kristjan vsak trenutek svojiga življenja Bogu daruje, ter posamezne oddelke dneva z molitvijo posveti in celó svoje delo v službo božjo oberne, ker želi z njim le božjo voljo spolniti. Molitev je za dušo, kar jed za telo, zato nam noben dan brez molitve ne sme miniti. Človek je za Boga vstvarjen in ima tedej po njem hrepeneti: z molitvijo se pa ravno v hrepenenji po Bogu vadimo, kakor pravi sv. Avguštin, in se s to vajo zmiraj bolj perpravne storimo, tiste bogate dari sprejeti, ki jih njegova neskončna ljubezin za nas perpravljene ima. Kolikor raji molimo, toliko veči bo božje usmiljenje do nas. Gotovo bo bogat žegen se izlil nad vaše hiše, ako po stari navadi naše dežele zjutrej skupej pokleknete in združeni svoje roke k Njemu povzdignete, kateri vam je ta novi dan v svoji milosti doživeti dal in z očetovsko ljubeznjivo čez dan nad vami čuti hoče, in ravno tako spet zvečer, preden k počitku greste, s hvaležnim sercam vse svoje skerbi in tuge Bogu zročite in se perporočite njegovimu usmiljenju; žegen božji bo per vas, ako se vselej pred jedjo z zaplljivo molitvijo k njemu obernete, po jedi pa se ponižno za dari njegovih rok zahvalite po besedah Psalmista: „Poveljučuj, moja duša, Gospoda, in ne pozabi dobrot tistiga, kateri tvoje želje z darovi napolni. (Ps. 102, 2. 5.) En sam Očenaš, kteriga iz serca moliš, se bo kakor prijetna dišava proti nebeškimu dobrotniku vzdignil, ker Oče v njem besede svojiga Sina spozna. Če nam je obljubljen, pravi sv. Ciprian, de bomo vse prejeli, kar bomo v Jezusovim imenu prosili, koliko zdajniši bo še naša prošnja, če ne le samo v njegovim imenu, temuč tudi z njegovimi besedami prosimo.

(Konec sledi.)

Od Amerikancov se učimo Gospodov dan posvečevati.

Neki mož, ki je dolge leta sam priča bil, in ki je skoz in skoz posten, in resničn, pravi, de morebiti ni nobeniga naroda na zemlji, per katerim bi bila vera za nar viksi pravo dobroto tako vživo spoznana, kakor pri Amerikancih.

Nekolikošno spričevanje za to resnico je posvečevanje nedelje v združenih amerikanskih deržavah. „Nedelja je namreč popolnoma vsa pokoju posvečena, ki se z nekako posebno ojstrostjo ohrani. Vsi domačini večidel vsih deržin gredó ob nedeljah po trikrat v cerkev,

zjutraj, popoldne in zvečer. Ob času, ko se duhovne opravila začenjajo ali minjajo, so vse pota in hodiša po mestu s silnimi trumami ljudi napolnjene, ki gredó v cerkev ali iz cerkve; drujekrat je pa vse samotno in prazno, in tudi po hišah je globoka tihota. Tudi po kmetih je viditi po vsih potih dolge vlake vozov, jezdicov in pešcov, ki gredó v duhovske zbirališa k božji službi. Glasniga kramljanja in smeha ni slišati; sveta premišljenost se vidi na vsakim obrazu.“

„Čas doma dopernesó z branjem duhovnih bukev in s pogovori slišanih cerkvenih govorov ali pridig. Teško bi se utegnulo komu verjetno zdeti, vender je res, de med angleskimi Amerikanci celo od ženskih ni slišati kramljanja čez lišp in različne šege v noši in obleki. Ravno tako se možje zderže pogovorov čez kupčijo itd. Nedelja je tukaj, kar se reče, prav v resnici dan tihiga premišljevanja in svetiga pokoja. Vse posvetne opravila popolnoma počivajo, vse štacune in pivnice so zaperte; ob nedeljah v pivnico iti je sramotno. Godba in ples sta preklicana, vsaktere igre in zlasti kvartanje prepovedano, tudi ako bi se brez denara igralo.

Napevi svetih pésem, ki jih je za orgle postavil L. Cvek.

(Konec.)

Konec. Ubogi Sopran koj pri besedah „svete maše“ tako terdo iz glasko **q** na **a** pade, de sim se ustrašil, ko sim poskusil napev le v mislih zapeti, in ust se odperl nisim. Vsak pevic ve sicer, de se posebno v načinu (Tonart) **D**-dur lahko in gladko poje stopnja z glasko **q** na 4 glasove nižji glasko **a**, tode organistu in komponistu gre tudi vediti, de se to le

takrat zgodi, kadar je na obe glaski soglas **D** postavljen, ne pa **A** **D**. —

Drugih napevov nobeden ni četeroglasno izpeljan. Pri nekterih sicer za kake dva takta pristopi Tenor, in še takrat se mu večji del slabo godi. Prepovedane osminke in petinke, (ki se jih je pri treh glasovih celo lahko ogniti,) neredno izpeljane sedminke in vodilnice (Leitöne) v sedminčnih soglasih se najdejo večji del v vsakim. Po trije in več stavkov imajo sklepe enako skovane in brez spremembe. Pri vsim tim bi se pa še nekteri pogreški zastran harmonije pregledali, ko bi vsaj melodije same na sebi gladko tekle, tode tudi te so silno šepaste.

Na zadnje je pridjana še pesem „Ecce sacerdos magnus.“ Hočemo jo nekoliko pretresti. Ta napev obstoji iz 23 stavkov. V pervim stavku Alt in Tenor nista redno postavljena, in tudi harmonija bi bila boljši:

B¹⁰ B¹⁰ C¹⁰ B¹⁰. Prenehljaj od družiga do tretjiga stavka je predolg, ker orglam medigre ni odločene, in tretji stavek je zlo napačno v takte razdeljen. Zakrite osminke so povsod pri besedi „Ideo“ med Sopranam in Tenoram. Od četrtega do petiga stavka povzameta Tenor in Bas besedo „jurando.“ Tako povzetje je sicer pristojno, pa izpeljano bi moglo biti bolje. Gledati je treba, de se po taki vmes postavljeni misli poprejšnji in naslednji stavek prijetno zvežeta. Do sklepa je potem vse oponavljjanje omenjenih stavkov z nekterimi malimi spremembami. V sklepu pa je težko razsoditi, ali je pogrešk tiskarja ali komponista, de je v Altu na

poslednji zlog besede „plebem“ glaska e na mesto f pisana. Zadnji soglas pa ne stoji lepo, ker Alt in Tenor glaska sa dobila, ki je tretjinka tiga soglasa, in bi se ne smela v dveh glasovih slišati *).

Fr. Sr. Adamič.

Pij IX. o božiču 1849.

Ko so bili sveti Oče od puntarjev laške derhalii z Rima pregnani, so se jeli vsi udje sv. Cerkve gibati, celo taki, ki so bili zaspani. Na Španjolskim se je stara pobožnost zbudila in kraljica je do vsih katoliških deržav razpis poslala, da naj se sklenejo, svetiga Očeta zopet v Rimu v njih oblast djati. Španjolski poslanec je o božiču uniga leta v imenu vsih družih poslaništev imel pred svetim Očetam v Gaeti govor, v katerim je nar ponizniši spoštovanje do njih na znanje dal. Na to je viksi mašnik naslednje pomenljive besede odgovoril, ki se zdaj kakor prerokovanje poterdijo, rekoč: „Moč, ki me v teh hudih časih ohrani, izhaja od Njega, čigar rojstvo se dans obhaja, on ljubi svoje podložne in otroke v Gaeti kakor v Rimu. Bog bo vladarstva v nasveti navdihnil, ki bodo napravili, da bota povsod red in katoliška Cerkev zmagala.“

Ogled po Slovenskim.

Iz Leskovca pri Kerškim sta nam častita gosp. Orešnik in Plemel zopet blizo 400 bratov in sester za društvo ss. Cirila in Metoda poslala, kar s prvim poslanjem znese 600 iz Ene fare. — 600 očenašev in češenamarij v eni sami fari dan na dan v en namen — to mora oblake predreti in priti pred tron Očeta. — Tudi častiti gosp. J. Velikonja duhoven v Orehku na Goriškim so poslali nekaj udovj imenovane bratovšine. — Bog plati!

Ljubljana. V torek teden, to je, 9. sušca bo god ss. Cirila in Metoda slovenskih apostelnov. Se tedaj spodobno opomnijo udje te bratovšine, duhovni, ta dan daritev svete maše Bogu darovati, neduhovni pa sveto Rešnje telo enkrat v osmini praznika prejeti za spreobrnjenje krivoverskih grekov ali tako imenovanih starovercev.

— 20. svečana je naše mesto sprejelo moža, čigar posebna obleka in slovito ime je vse mikalo: častitiga Očeta Ignacia, prvaka pasionistov na Angleskim, ki se je iz Rima skoz Ljubljano na Dunaj podal. O. Ignaci je iz imenitne stare Althorpove rodovine, grof Juri Spencer, brat angleskiskiga vélikiga svetovavca. Milost božja mu je dala spoznati, da Resnica je le v sveti katoliški cerkvi. Odpovedal se je krivoverski cerkvi, v kateri mu je bila škofova kapa perpravljena, zapustil je bogastvo in blago rodovino, ter se podal v naročje ljube matere, svete katoliške cerkve. Ljubežin do sorodovincev, ki so z njimi vedno lepo ravnali, serčna vdanost do očetovine, in popolno prepričanje od edino zveličavne vere mu ne da mirú, dokler vsiga ne poskusi, rešiti Anglikance krivoverstva, ki jih že 300 let tlačí. Ker pa dobro vé, da Bog serca ljudstev kakor potoke vodi, mu je molitev nar prvi perpomček, ki ga je po Angleskim, Irskim, Francoskim, Nemškim, Laškim perporočal, in ga zdej tudi po Avstrianskim vsim katolicčanam perserčno perporoča. Kdo bi pa tega povabila z veseljem ne sprejel, ki svojo ljubo

mater, sveto katoliško cerkev, iz serca ljubi? Zakaj, kakor je zdaj Anglikansko po svojim bogastvu in po svoji zvezi z vsimi ljudstvi svetá nar veči podpora krivoverstva, ravno tako bo ono, če se spreoberne, nar veči podpora in slava katoliške cerkve. Zato so sveti Oče Pij IX. Ignacijevo prizadevanje poterdili, blagoslovili in z odpustki obdarovali, da, kdorkoli češenomarijo ali pa kako drugo molitev v namen spreobrnjenja krivovercev moli, dobi za 300 dni odpustkov, in, kdor karkoli dobriga temu društvu v prid stori, za 100 dni.

Banska Bistrica. Ogersko-slovenski list „Ciril a Method“, ki smo ga te dni v roke dobili, pernese k nam veselo novico, da se tudi že na Ogerskim Slovenskim udje za bratovšino ss. Cirila in Metoda, od Njih milosti visokočastitiga škofa A. M. Slomšeka napravljeno, nabiraje.

Pešt. Nj. milost knez, in pervak Ogerski svitli g. Scitovsky so na svojim popotvanju v Pešti pervolili, da bo ta post v Terezianski fari prvi redin misjon za celo mesto obhajan. V cerkvi sv. Terezije tedaj, ktera je naj veči v celim mestu, bodo véliki teden pod navodam O. kapucinskiga provinciala s pomočjo pet častitih OO. kapucinov duhovne vaje z vsimi spodbudljivimi slovesnostimi opravljane.

* „Ciril a Method“ razglasuje list sv. Očeta do Njih milosti visokočastitiga Bistriškiga škofa g. Moyasa, v katerim sveti Oče, verh družiga, posebno tudi nad tem svoje serčno veselje razodenejo, da se keršansko ljudstvo une škofije slepil in goljufij zalezvajočih potuhnežev narvečidel ogiblje, in se svoje svete vere terdno derží, in da se duhovstvo svoje častisljivosti in svojiga poklica zavé ter vso prizadevnost na to obrača, dolžnosti svojiga lastniga stanú zvesto dopolnovati.

Razgled po keršanskim svetu.

Laško. O. Planchet iz Jezusoviga reda je zvoljen v apostolskiga namestnika za Mezopotamio in bližnje kraje, da bo skerbel za korist katolicčanstva v mali Azii, in je na svoje mesto že poslan. Spervič gre v Carjigrad, da bo ondi s pomočjo francoskiga poslanca v prid svojiga poslaništva potrebno moč in pomoč dosegel.

Švajcarsko. Nova švajcarska zakonska postava zapové, da gre očetu vero otrok odločiti. Zgodi se pa v st. Galskim kantonu, da neki oče, ki je svoje otroke v katoliški veri dal kerstiti in rediti, umerje. Protestskanska mati in otrokam odločeni varh pa skleneta, uboge otročice v protestanstvo pognati. Škofijstvo, sretnja in katoliško odrejno svetovavstvo v šent-Golu se temu ustavijo; vendar je vlada, v kateri sedé štirje prekucunški katolicčani, vse pravično nasprotvanje zaverгла in za protestanstvo odločila. — Ti uboga katoliška cerkev, da bi te saj tvoji lastni otroci ne preganjali!

Nemško. V Elberfeldu so protestanti napravili novo društvo, kteriga namen je, z uso močjo in z vsimi pomočki, besedno in pisano luteranske zmote razširjati, in katolicčane za nje pridobiti. — Če ima kdo bolj zmešane možgane, ali ne, kakor ti protestanti? Oni sami spoznajo, da se v naši katoliški veri zamore človek zveličati, vendar se toliko péhajo nas zapeljati! — Nam katolicčanam je veliko več dolžnost, z vso močjo se truditi druge za našo vero pridobiti, ker vémo in smo prepričani, da samo našo sveto katoliško vero je Jezus Kristus dal in učil, le ona sama je prava; vse druge so napčne in lažnjive, ker so jih ljudje skovali, kakor je p. protestansko skoval svetoskrunnik Luter Martin.

*) Natančno pretresovanje g. Adamiča je storilo, da bodo imenovani napevi še bolj za rabo, ker bo vsak odslej pomote v njih lahko popravil. Vredništvo.